

Prædiken til 2. søndag efter Trinitatis 2023

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: M&M Vi har grønt håb, 424 I Herrens hus er godt at bo, 475 Går det, Herre, som jeg vil

—

330 Du, som ud af intet skabte, M&M Nadververs, 725 Det dufter lysegrønt

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus sagde: »Der var en mand, som ville holde et stort festmåltid og indbød mange. Da festen skulle begynde, sendte han sin tjener ud for at sige til de indbudte: Kom, nu er alt rede! Men de gav sig alle som én til at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og bliver nødt til at gå ud og se til den. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. En anden sagde: Jeg har købt fem par okser og skal ud at prøve dem. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en tredje sagde: Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme. Tjeneren kom tilbage og fortalte sin herre dette. Da blev husets herre vred og sagde til tjeneren: Gå straks ud på byens gader og stræder og hent de fattige, vanføre, blinde og lamme herind. Og tjeneren meldte: Herre, det er sket, som du befalede, men der er stadig plads. Så sagde herren til tjeneren: Gå ud på vejene og langs gærderne og nød dem til at komme, så mit hus kan blive fyldt. For jeg siger jer: Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.«

Lukasevangeliet 14, 16-24

Der er kommet et begreb, som hedder FEMO Fear of missing out. – angsten for at gå glip af noget.

Man skulle nødtigt gå glip af et godt tilbud, og derfor går man kun lunken ind i invitationer, for der kunne jo komme et bedre tilbud. ... Når man inviterer til fest, så ved man reelt ikke hvor mange der faktisk kommer på dagen, for det kunne være, at der kom et bedre tilbud fra et mere cool menneske, og så kan gæsterne melde afbud til en fest, som de faktisk ellers havde sagt ja tak til at deltage i. Der er kommet en kultur blandt de unge, hvor det er ok at melde fra.

Men det gør ondt på de unge, som arrangerer en fest, hvis folk først siger ”Ja tak” for derefter at melde fra, fordi der er kommet et bedre tilbud... Man skal ikke være blind for den smerte det forvolder de unge, der forsøgte sig med at arrangere et fællesskab.

Tilsyneladende mener man ikke, at man skal passe på og vise omsorg for sine venners følelser – for det ville jo være surt at gå glip af den fede fest, for at deltage i den lille fest, som man havde takket ja til, men nu takker nej til.

Det handler meget om hvem man gerne vil ses sammen med. Hvis man ikke mener, at dem, der skal deltage i den første fest, er noget særligt, så bliver man ikke særlig at være sammen med dem.

Hvem vil man gerne ses sammen med? Hvem vil man gerne feste sammen med? Hvordan er ens selvforståelse? Er man blandt de cool – eller er man iblandt samfundets lavere stillede.

Lignelsen i dagens evangelium har flere lag – først undskyldningen med tid... Det er faktisk ikke engang for at deltage i en bedre fest, at der bliver takket nej... det er for at leve sin hverdag med dagligdags gøremål... Man synes ikke engang at festen skal prioriteres over hverdagen... Og så er der et andet lag i fortællingen, - det lag, der viser invitationen af alle dem, man normalt ikke vil omgås... de fattige, de vanføre, de blinde og lamme... Er de nu også værd at inkludere?

Men mon man bliver inviteret igen, hvis man melder afbud, for at deltage i en anden fest? Eller fordi jeg synes min hverdag skal prioriteres frem for fællesskabet? Er jeg nu også værd at inkludere?

Kan man ikke risikere ikke at få nogle invitationer overhovedet?

Kan man risikere at blive udelukket for festlighederne, fordi man selv har takket nej?

I lignelsen, som bliver fortalt i dagens evangelium, der er svaret – ja! Man kan godt risikere at blive udelukket, hvis man takker nej.

Og når der tales i lignelser, så omhandler det noget meget mere alvorligt end en teenagefest.

Når der bliver talt i lignelser, så omhandler fortællingen vores forhold til Gud... Det gør det også denne gang.

Manden, der vil holde et stort festmåltid, er et billede på Gud... Og ham skal vi ikke sige nej til.

Vi skal ikke undskylde os med, at vi ikke har tid...

Og vi skal ikke se ned på dem, der er blevet inkluderet – vi er også blandt dem, der har fået en invitation, uanset hvad vi bærer rundt på...

Vi skal prøve at være til stede... Til stede for andre. Vi skal passe på ikke at have nok i vores eget.

Hvis ingen takker ja til sommerfesten, eller påskefrokosten, så bliver den nok ikke forsøgt arrangeret igen... Vi kender det fra familier, der går i opløsning, når bedsteforældrene er væk, så ses fætrene og kusinerne ikke naturligt længere... især ikke, hvis der er en, der har forsøgt at arrangere en fætter/ kusine fest, og folk alligevel ikke rigtigt gad deltage... og måske knapt nok gad svare...

Men selv om vi kan relatere på det menneskelige plan, så er der noget meget mere alvorligt på spil.

Kan vi udelukke os selv fra Guds nærvær?

Svaret er ”Ja” i dagens evangelium... Har man først takket nej, så kommer man ikke til at smage måltidet.

Det er sjældent jeg taler om fortabelse, men det er vores fortabelse, der er på spil i dag. Vores frelse eller vores fortabelse.

Vi kan udelukke os selv...

Vi er ikke forudbestemt til udelukkelse fra Gudsriget.

Alle er inviteret – men alle tager ikke imod indbydelsen... Og nogen tager tilsyneladende imod indbydelsen, for så alligevel at takke nej...

Jamen, kan man indvende – kræves der noget af mig? Har Jesus ikke gjort alt for mig på korset?

Og jo han har – men vi skal tage imod alt det, der er blevet os skænket.

Der kræves ikke at vi selv stabler en fest på benene... Men der kræves af os, at vi tager imod. Og her ville det ikke skade med lidt FEMO – lidt fear of missing out – lidt angst for at gå glip af noget...

Der er et begreb, der hedder Guds frygt.

De undskyldninger der er i evangeliet, de viser en manglende Guds frygt... Jeg har købt en mark og må tilse den. Jeg har købt 5 okser og skal prøve dem. Jeg har lige giftet mig... Det er levet luksusliv... Der er en manglende Guds frygt, når de står over for Guds sendebud.

At stå ansigt til ansigt med Gud eller hans sendebud burde vække en frygt, som vi kalder gudsfrygt eller ærefrygt. Vi burde forfærdes, fordi vi midt i vores kontrollerede hverdag burde opdage vores egen skrøbelighed og menneskelige begrænsning og burde erkende, at vi i alt – vores liv, vores planer og fremtid – er afhængige af noget, der er langt større end os selv.

Opdagelsen af, at vores liv er afhængigt af Gud, ændrer ikke bare vores liv, men får os også til at se verden i et nyt lys, i Guds lys, og det giver frimodighed... En frimodighed til deltagelse og være en del af et fællesskab, som Gud inviterer til.

At tro at man har tid nok til senere at blive en del af fællesskabet er tåbeligt. For det første kender vi ikke vores egen tid... For det andet kunne det ske, at invitationen til at deltage har en udløbsdato, eller at man kun kan takke nej et hvis antal gange.

Derpå kender vi kærligheden, at han satte sit liv til for os.

Vi skal elske i gerning og sandhed. Vi skal tage imod og leve efter invitationen men en erkendelse af, at intet er vigtigere end at tage imod indbydelsen fra Gud.

Og nu kommer vi til vores egen selvforståelse... hvem er vi i lignelsen?

De, der i beretningen kom med ved festbordet, kunne ikke forstå, at det overgik dem. De var fattige, de var lamme, de var blinde, men de kom med... Det var nåde, der mødte dem... På samme måde med os. Det er utroligt, at Jesus indbyder os. Ingen af os har gjort os fortjent til frelse. Det sker ved Guds nåde. Han indbyder mennesker, der ikke har fortjent det, til at få del i frelsen....

Hvis vi skal placere os selv i lignelsen, så vil jeg hellere være blandt de udstødte, de vanføre, de blinde, lamme og døve end dem, der har nok i sig selv og takker nej...

Jeg vil hellere regnes for ingenting i menneskers øjne end regnes for ingenting hos Gud.

Så Gud, se på mig som et menneske, hvis omgivelser nok gør mig blind og døv og lammer mine evner til at være den bedste udgave af et menneske jeg kan være – og inviter mig ind i dit Gudsrige, både her og hisset.

Lær mig at tage imod din nåde, når den rækkes mig!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen